

WOKE
UP
LIKE
THIS

EGY CSAPÁSRA 30

AMY LEA

WOKE

UP

LIKE

THIS

EGY CSAPÁSRA 30

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Amy Lea: *Woke up Like This*
First published in 2023 by Mindy's Book Studio, New York

This edition is made possible under a license arrangement
originating with
Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with
Lex Copyright Office.

FORDÍTOTTA
Medgyesy-Töreky Flóra

SZERKESZTETTE
Bartók Flóra

BORÍTÓTERV
Caroline Teagle Johnson

ISBN 978-963-636-523-3

Minden jog fenntartva

© Amy Lea 2023
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Medgyesy-Töreky Flóra 2025

A tizenhét éves önmagának

ÜZENET MINDY KALINGTÓL

Sosem tudtam ellenállni a felnőtté válós sztoriknak. Így szerettem bele az *Egy csapásra 30* című elragadó romkomba, amely Charlotte Wuról, a túlbuzgó, megszállottan céltudatos gimnazistáról szól, aki egészen furcsa slamasztikában találja magát.

Charlotte kitűnő tanuló, felvették a főiskolára, és még azt is majdnem sikerült elérnie, hogy felkeltse a kiszemelt fiú érdeklődését. Ám miután a báli dekoráció felrakása közben leesik a létráról, Charlotte egy ismeretlen ágyban ébred, harmincévesen, és rádöbben, hogy jegyben jár az ősellenségével. A két haragos kénytelen együttműködni, hogy visszatáljanak tizenhét éves önmagukhoz, közben pedig felfedezik, hogy az élet többről szól, mint az önmagáért való teljesítményről.

Akárcsak az *Én még sosem...* című sorozat és a *Hirtelen 30* című filmklasszikus, Amy Lea regénye is eszembe juttatta, hogy a kamaszkorunk izgalmas és bonyolult érzelmi világa valójában sosem lesz teljesen a múlté.

Charlotte Wu gimis bakancslistája
(írta a 13 éves Charlotte Wu – teljesítendő
a 17 éves Charlotte Wu ballagásáig)

- ~~= Csatlakozni a diáktanácshoz, a diákszenátushoz és az évkönyvbizottsághoz~~
- ~~= Kitűnőség mind a négy évben – lehetőleg a lista étén~~
- ~~- Vezetői engedély megszerzése (nem sikerült: ne is kérdezd!)~~
- ~~= Meghívást kapni Tony Freeman évzáró bulijára~~
 - ~~- Diáktanácselnöknek lenni (kegyetlenül szabotálták)~~
- ~~= Legalább 1300 pontot szerezni az SAT-n*~~
 - ~~- Végzős hét Kassie-vel (folyamatban)~~
 - ~~- Bálkérést kapni (az a bizonyos cirip-cirip...)~~
 - ~~- Varázslatos végzős bál (folyamatban)~~

* Standardizált teszt, amit széles körben használnak az Egyesült Államokban a főiskolai felvételinél.

Egy

Egy hónap a végzős bálig

Akárki akármit mond, nekem meggyőződésem, hogy a végzős bál a legfontosabb este egy tinédzser életében. Tudom, mire gondolsz: túl van hájpolva, mint a táncos események úgy általában. És persze, végtelen lehetőség van arra, hogy borzalmasan rosszul süljön el:

- A partnered felültethet a csinosabb exe kedvéért, te meg egy sötét sarokban búslakodsz, miközben mindenki más az *általad* kért számra lassúzik.
- A melltartódba dugott dekoltázsfokozó szilikonbetétek kieshetnek, ha túl mélyre hajolsz a táncparketten. (Kérdezd csak meg, honnan tudom!)
- Egy részeg zenekarrajongó lehányhatja a ruhádat cseresznyés punccsal.
- Töltheted az egész estét azzal, hogy a valaki által szabadon eresztett, fertőzött laboratóriumi patkányt hajkurászod, mialatt mindenki elborzadva figyel.

A dolgok egy ezredmásodperc alatt nulláról tragikussá fajulhatnak. Hidd el, én láttam az eredeti *Carrie* filmet. De félre-

téve a vérengző, telekinetikus, gyilkos báلكirálynőt, mondj egy jobb alkalmat arra, ami négyévnvi fáradhatatlan közösségi és tanulmányi olimpia végét jelezhetné. Megérdemljük ezt az átmeneti rítust. Egy mesés estét, amikor a könnyáztatta SAT-előkészítő könyveket lecserélhetjük felháborítóan drága estélyi ruhákra, amelyeket soha többé nem fogunk viselni. Amikor elfelejthetjük, hogy igazságtalanul visszautasítottak álmaink főiskolájáról. Az utolsó este, amikor még tinédzserek lehetünk, mielőtt a felnőttkor jól szétrúgná a hátsónkat.

Mint a diáktanács elnökhelyettese, nem veszem félvállról a varázslatos este megrendezését, amelyet akkor is szeretettel fogok felidézni, amikor már ráncos és rozoga leszek, és nyugdíjaskedvezményt követelek a rumos-mazsolás fagyaltomra.

Ezért töltöttem az egész hétvégét azzal, hogy a PowerPoint-prezentációmon agyaltam: *Egy varázslatos este a világ körül*. Tartalmazza a tételes költségvetést, a cateringet, a jó értékelésű DJ-eket, valamint a dekorációs elemek listáját, beleértve az átetsző földgömbblufikat, amelyek aranszínű bevonatán megcsillan a fény.

A konyhaasztalnál ülök, és a betűszínen tépelődöm, amikor becsoszog anya, akinek zilált, homokszőke haja két nappal ezelőtti fonatban lóg. Még mindig pizsamában van, pedig alig fél óra múlva munkába kell állnia a gyógyszerárban.

– Mióta vagy ébren? – kérdezi, miközben lábujjhegyre áll, hogy elővegye a LEENDŐ BESTSELLERÍRÓ feliratú, piros kávésbögréjét a konyhaszekrényből. Még nem adott ki könyvet, de gyakran előfordul, hogy késő éjszakáig a laptopja fölé görnyed, és Red Bullt kortyolgatva lázasan gépel, amíg csak a szeme bírja.

– Korán lefeküdtem. Körülbelül akkor keltem fel, amikor te aludni mentél – felelem, és egy kanál zabkását tömök az arcomba, közben ellenőrzöm az időt a számítógépemen.

– Ezek a táskák a szemem alatt megérték. Képzeld! – Észreveszem az izgatottságot az arckifejezésén, ami nem annak szól, hogy előre elkészíttem a kávéját. – Végre kibogoztam azt a dramaturgiai gikszeret a második felvonásban.

– Nem akarod elmondani a kocsiiban? Mindjárt indulnunk kell – emlékeztetem, mialatt komótosan kávé tölts magának. Anyával elkerülhetetlen a késés, ezért általában inkább bringával megyek suliba. Sajnos a kerékpáromat még mindig javítja a Bringadoktor (azaz a tizenhárom éves hacker az utcából, aki mellékesen biciklit is bütyköl).

Anya hanyagul a pultnak támaszkodik a csípőjével, és böngészni kezd a telefonján.

– Csomó időnk van.

Egyáltalán nincs, de nem állok le vitatkozni. Szeretem anyát, de ő szinte mindenben az ellentétem. Ő egy szőke, kék szemű pajzsszűzre hasonlít, egyenesen a *Vikingekből*, míg én ázsiai vagyok, vertikálisan hátrányos helyzetű, sötét hajú, és a szemem színe „akár a mélységé” (a volt barátom elborult és félresikerült bókja szerint).

Velem ellentétben anya sosem siet az utolsó utáni pillanatig, és folyton elfelejt olyan fontos dolgokat, mint például a melltartó. Mindig is ilyen volt, már azelőtt is, hogy apa elment. De amikor a nyakába szakadt az egyedülálló anyaság, az csak fokozta a hajlamát a késésre. Kilencéves koromban kiragasztottam a különórám színkódolt órarendjét a hűtőre, hogy ne felejtsem el folyton eljönni értem az úszásra. Az évek során a listák és ütemtervek készítése egyfajta meditációvá vált számomra. Megnyugtatja az idegeimet, amikor úgy érzem, kezdenek kicsúszni a kezemből a dolgok.

Anya a vállam felett a képernyőre pillant, kezében gőzölgő bögre, és szemmel láthatóan még mindig nem kapkod.

– Hogy alakul a PowerPoint? Látom, megint megváltoztattad a hátteret.

– Fontos az esztétikum – magyarázom fennköltén.

– Szerinted nem túlzás tizenhét dia?

– Hé, huszonöttel kezdtem! Ez a karcsúsított változat. – Elvégre *a varázslat a részletekben rejlik*. Bevallom, ezt az idézetet most találtam ki, de biztos vagyok benne, hogy egy bölcs személy kimondta valamikor a történelem során.

Együttérző, mégis értetlenkedő homlokráncolással huppan le a velem szemközti székre.

– El sem hiszem, hogy kihagytad Tony Freeman banzóját!

– Anya, te vagy az egyetlen szülő a világon, aki csalódott, mert a kiskorú lánya nem itta le magát az év legnagyobb partiján. – Ami azt illeti, anya kifejezetten szorgalmazza a bulizást, amit az én koromban ő sosem tett. A szülei (a nagyszüleim) kérlelhetetlenül szigorúak voltak. Így most rajtam keresztül próbálja kiélni magát. – Kassie azt mondta, hogy főiskolások is voltak ott – teszem hozzá.

– Ha jól tudom, te is főiskolára mész. – Szünetet tart, hogy ránézzon a képzeletbeli karórájára. – Még hozzá három hónap múlva.

– Pontosan. És addig nem tudom lezárni a középiskolát, amíg meg nem szerveztem a tökéletes végzős bált. – A bál az egyik utolsó „tennivaló” a gimis bakancslistámon. Nem lehetek megnyugvásra, amíg ki nem húztam.

– Igaz. A feladatlista – dűnnyögi, és hosszú lábát kinyújtva lejjebb csúszik a székén. Szerinte röhejes, hogy a gimnáziumi karrierem sikerét egy olyan feladatlistához kötöm, amelyet tizenhárom éves koromban készítettem. Talán az is. De nincs jobb érzés, mint egyesével kihúzni minden mérföldkövet.

A mosogatóhoz lépek, hogy kiöblítsem a tálat, remélve, hogy veszi a lapot, és felöltözik. De ő csak a feje fölé nyújtja a karját, és ásít.

– Én csak remélem, hogy előtérbe helyezed a szórakozást. Szanaszét hajtottad magad az SAT-re való felkészüléssel és a főiskolai jelentkezésekkel. Nem akarsz élvezni az életet? Élni egy kicsit ahelyett, hogy olyan dolgokon stresszelsz, amiket nem tudsz irányítani? – Úgy mondja, mintha könnyű lenne nem stresszelni. Mintha csak úgy eldönthetném, hogy nem kérek belőle.

– Nem – felelem edénycsörömpölés és vízcsobogás közepe. – Sokkal szívesebben rágódok mindazon, ami rettentően rosszul sülni el. Különbösen is, a nyelvtani hibák kiszűrése a PowerPointban alulértékelt élvezet.

– Az én kis adrenalinfüggőm – jegyzi meg kuncogva. – De most komolyan! Ne siettesd annyira a felnőtté válást!

– Miért ne? Azt csinálsz, amit csak akarsz. Azt eszel, amit csak akarsz. Még háziállatot is vehetsz – teszem hozzá, és elhessegetem az emléket, amikor anya elfelejtette megetetni az aranyhalat, amíg nyári táborban voltam. RIP Herbert.

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de a felnőttkor nem más, mint házimunkák és kötelezettségek véget nem érő mőkuskereke, állandó guglizás, hogy kell megjavítani valamit, és pénzköltés olyasmikre, amiket utálsz. Például szivacsra és mosogatószerre. – A mögöttem lévő mosogató felé mutat.

Neked talán az. Ezt azonban nem mondom ki hangosan.

– Hé, az a rozsdamentes acélszivacs csodát tett velünk! Megérte a befektetést.

A kijelentésem gúnyos fejcsóválást vált ki.

– A lényeg az, hogy az időm felét azzal töltöm, hogy úgy teszek, mintha tudnám, mit csináljak, a másik felét pedig azzal,

hogy minden problémámat figyelmen kívül hagyom, azt remélve, hogy eltűnnek. Spoiler: nem tűnnek el. És hadd ne menjek bele a testeddel kapcsolatos dolgokba! Az egyik percben még zacskószámra tömöd magadba a chipset, a következőben pedig rosttablettát keversz a vizedbe, és melegítőpárnát teszel a derekadra. – A drámai hatás kedvéért úgy tesz, mintha megropogtatná a hátát.

– Hú, anya! Kösz, hogy lefestetted ezt a sivár képet.

– Ez a felnőtté válás – mondja egy amolyan „majd meglátod, ha idősebb leszel” vállrándítással.

Optimizmussal telve a bizonytalan jövőmet illetően, felkapom a hátizsákomat az ajtó mellől.

– Bármikor szívesebben választom a rosttablettát és a hátfájást, mint hogy tinédzser legyek, akinek kötelező időben lefeküdnie. De előbb...

– Bál – fejezi be anya.

KETTŐ

Sajnos más diákok kevésbé elkötelezettek a tökéletes kamaszkori átmeneti rítus kivitelezése iránt.

Tizenöt perce tart a diáktanács bálszervező megbeszélése, de a mi derék elnökünk még sehol sincs.

Kassie (titkár és a legjobb barátnőm), Ollie (adománygyűjtés-felelős) és Nori (kreatív ötletgazda) láthatóan nem zavartatja magát a vezetők késése miatt. Kassie-t és Norit túlságosan leköti az, hogy Ollie minden szaván csüngjenek. Ő mindig képben van a Maplewood High School legfrissebb pletykáit illetően, és ma – állítása szerint – van egy különösen szaftos.

– Két színjátzsós kölyköt rajtakaptak, amikor ma reggel összelepedtek a konditeremben – magyarázza, és jelentősegteljesen vonogatja vastag szemöldökét. – Tanner edzőtől hallottam.

– Mit értünk *összemelegedés* alatt? – Nori bagoly módjára gubbaszt a széken, már csak a jó kis vajjas popcorn hiányzik a kezéből.

Ollie egyetlen mozdulatot tesz a kezével, amely többet elárul, mint amennyit tudni akartam.

– A konditeremben? Az súlyos. – Kassie úgy szisszen fel, mintha ő és Ollie nem csináltak volna sokkal rosszabbat – gondolok itt a fürdőszobai randevújukra a tizenhatodik szülnapi bulimon. Azóta nem használtam azt a mosdót.

Felhorkanok.

– Szó szerint.

A következő tizenkét percet azzal töltik, hogy más pletykákat is megosztanak az iskola területén (beleértve Proulx igazgató íróasztalát is) kefelő illetőkről. Ezalatt én összeszorítom az állkapcsomat, túlhegyezem a ceruzámat, és az órát bámulom.

Már épp javasolni akarom, hogy kezdjük el a megbeszélést az Elnök úr nélkül, amikor kitarul az ajtó. Mindenki lelkesen üdvözlí, mintha mi sem történt volna. Naná! Mert mindenki szereti J. T. Rennert.

– Elhúzódot az edzés – jelenti be rezzenéstelenül, mialatt bevonul, széles mellkasát kidüllesztve, mint aki nem törődik se istennel, se emberrel. A kelleténél fél számmal kisebb, tengerészkek pólója ma keményen megdolgozik a látványért: a bicepszé köré feszülő anyag nem titkoltan igyekszik kiemelni az izmait. Ne érts félre, nem táplálok semmiféle ellenérzést az izmok iránt. Vézna stréberként, akinek egyetlen atletikus porcikája sincsen, irigylem azokat az embereket, akik könnyűszerrel kinyitják a vizespalack kupakját, és kifulladás nélkül képesek lépcsőzni. Fenntartom azonban a jogot, hogy kicsinyes legyek, amikor ezek az izmok Rennerhöz tartoznak, akinek az önelégült képétől legszívesebben belevetném magam egy féreglyukba.

– Semmi baj, Renner! Nem mintha bármi más dolgunk lenne – mondom mézesmázos hangon, miközben lehuppan mellém, majd kinyújtóztatja abnormálisan hosszú lábát az asztal alatt. A bal tornacipője alig egy centire van a mustárszínű, lakkozott balerinacipőmtől, ami egy cseppet sem tetszik.

Szúrós szemmel néz rám – mindig ezt csinálja, amikor a vezetéknevét használom. Mindenki más J. T.-nek hívja.

– Lemaradtam valami fontosról? – kérdezi, és kinyújtja a napbarnított karját, hogy lecsapjon az egyik mogyorómentes müzliszeletre, amelyről voltam szíves gondoskodni.

Mivel érett gondolkodású tizenhét éves vagyok, öt centivel balra tolom a nasikupacot. *Ha kell, dolgozz meg érte, balfék!* Mégis sikerül rátennie a mocskos mancsát az egyikre, mindenféle tétovázás nélkül.

– Csak az eddigi legkritikusabb megbeszélésünket tartjuk épp – felelem kimérten.

Úgy tépi fel a müzliszelet csomagolását, mint egy csimpánz, miközben kökemény vizsgálatnak veti alá a garbómat és a hozzáálló kockás szoknyámat.

– Jó a szerkód, Char! A libafoszöld tényleg a te színed.

– Köszke. Azért vettem fel, hogy passzoljon a szemedhez – vágok vissza. Csak a rend kedvéért: a felsőm olívazöld.

Nori, hogy oldja a feszültséget, suhint egyet a kezével, mintha bűbájt szórna a pálcájával.

– Srácok, negyven perc múlva FaceTime-om lesz az energiaigényítőmmal. Kezdjünk neki!

Ollie egy vadonatúj oldalra lapoz a jegyzetfüzetében.

– Vegyük át a költségvetést a tervezett jegyeladásaink után – kezdi, és alig tudja elnyomni a kuncogását, amikor Kassie az asztal alatt megcirógatja a combját.

Elkerülhetetlen volt, hogy Kassie a kilencedik osztály első napján belezúgjon Ollie-ba, „a jó pasi”-ba (képzeld el Michael B. Jordant, csak húsz évvel fiatalabban). Egy pillantás a linebacker széles vállára, és a Renner iránti fellángolása már csak egy távoli emlék volt.

Némi fontos adalék a történehez: Kassie és Renner először egy jótékonysági strandröplabda-bajnokságon találkozott, néhány nappal a középiskola kezdete előtt. Ezt egy fának dőlős,

heves, de tartalmatlan smárolás követte. De abban a pillanatban, amikor Kassie megismerkedett Ollie-val, azonnal elfelejtette Renner bárgyú Noah Centineó-s vibe-ját, tengerzöld szemét (amely sajnos nem hasonlít a libafosra) és borzas, hullámos fűrtjeit, amelyek csokoládéforgácsra emlékeztetnek.

Tisztában vagyok vele, hogy ez elég csábító képet fest Renner-ről. De az csupán pusztán tény, hogy úgy néz ki, mint az összes klasszikus romkomos macsó szerelemgyereke. Az a superképessége, hogy kiskutyatekintetével és konstans, ragyogó mosolyával megbabonáz. Tiszta boszorkányság, ha engem kérdezel.

Valami nem stimmel azokkal az emberekkel, akik túl sokat mosolyognak. Kezdetről fogva volt egy sanda gyanúm, hogy túl szép, hogy igaz legyen. És nem sikerült rácsáfolnia.

Engedd meg, hogy visszarepítsek négy évvel ezelőtre, az első év első hetére. Mindösszesen négy és fél nap erejéig meglehet, hogy mikroszkopikus mértékben bejött nekem Renner (mint mondtam, boszorkányság). Az első órán előttem ült. Mindennap megfordult, rám villantotta tökéletes fogsorát, és kölcsönkért egyet a sok-sok ceruzám közül. Egy hét alatt egy egész csomag töltőceruzám bánta, de mindennap ez volt a kedvenc pillanatom.

Egyik reggel, ahelyett, hogy ceruzát kért volna, egy cetlit csúsztatott oda nekem, amelyen az állt: *Gólyabál? Karikázd be: igen vagy nem.*

Nagy kihívást jelentett leplezni az izgatottságomat. Magamban mentális cigánykerekeket hánytam, és a levegőbe csapkodtam. Végül azonban csak higgadtan bólintottam, és bekarikáztam az *igent*.

Megbántam, hogy ennyire meggondolatlan voltam, amikor óra után elmondtam Kassie-nek, és kifürkészhetetlen arc kifejezése láttán még a nyakamat is előntötte a pír.

– Simán mondhatok még neki nemet – ajánlottam fel alázatosan, a korlátnak támaszkodva. – Tudom, hogy kellett volna kérdezzek előbb. Csak azt hittem, nem fog zavarni, most, hogy Ollie-val vagy. De megértem, mivel kavartál vele, és...

A fejét rázva leintett, majd sietősen megindult felfelé a lépcsőn.

– Tulajdonképpen meg kellett volna kérdezned. De ő annyira nem az esetem – biztosított róla, miközben követtem. – Ne érts félre, örülök neked. Csak... meglepődtem.

Soha nem gondoltam volna, hogy lesz randim a gólyabálon (habár rajta volt a kilencedikes bakancslistámon). Azt sem feltételeztem, hogy Renner nem csak Kassie bosszantóan merev barátnőjét látja bennem. Különb is, megszoktam, hogy láthatatlan vagyok. Ha a baráti társaságunk egy romkom lenne, Kassie lenne a főszereplő – a napsugaras álomcsaj, sziporkázó nevetéssel. Aztán ott van Nori, aki mindent a maga módján csinál, és bohókás beszólásokkal dobálózik. Aztán ott vagyok én. Én nem vagyok pimasz, dögös vagy jópofa. Még ahhoz sem vagyok elég bájos, hogy én legyek a kötött mellényt viselő, karót nyelt hősnő, akinek „csak egyszer-egyszer le kell lazulnia”. Én a harmadrangú karakter vagyok. A túlteljesítő, anyuka típusú barátnő, aki mindenkiről gondoskodik a háttérben, de semmi ráhatása nincs a cselekmény előmozdítására.

De elkalandoztam. Visszatérve a gólyabálra: az volt a terv, hogy Renner és Ollie értünk jön Kassie-ékhez. Pizzát rendeltünk, és az egész estét Kassie szobájában töltöttük készülődéssel, miközben a majdani dupla randevúinkról fantáziáltunk.

– Mindenképp hozzá! mentolos cukorkát! Tutira meg fog csókolni – jelentette ki Kassie, miközben áttetsző csillámpúdert pötytyintett az orromra.

Felvillanyozódtam, elképzelve a legelső csókomat a diszkógömb szétszóródó fényei alatt.

– Gondolod?

– Ja, tuti. És amit a nyelvével csinál... – Na tessék! Íme egy újabb emlékeztető, hogy valójában Kassie első fiúja Renner volt. Az ilyen megjegyzésekkel zavarba hozott, noha nem állt szándékában. Csak próbált kapcsolódni hozzám. És realisan nézve, az én bizonytalanságom nem az ő hibája volt.

Annak ellenére, hogy örökké azt éreztem, a második vagyok a legjobb barátnőm mögött, aznap este csinosnak láttam magam a halvány rózsaszín szatén miniruhámban. Kassie azt állította, hogy kiemeli a lábamat. Fájt az arcom az izgatott mosolygástól. Ám amikor Ollie megérkezett egyedül, az arc kifejezése komor volt. Azonnal könnybe lábadt a szemem.

– J. T., öhm... az utolsó pillanatban lemondta. Valamit elfelejtett, ami ma van – magyarázta sietősen Ollie, mielőtt Kassie becipelt volna a házba.

– Valamit tudnod kell J. T.-ről: ő egy hímringyó. Azt hallottam, hogy egy Tessa nevű, fairfaxi röpis csajjal jár – mondta Kassie, miközben vécépapírral letörölte a szétkenődött szemfestékeket.

– Miért nem mondtad el? Ha tudtam volna, sosem egyeztem volna bele, hogy vele menjek – szipogtam a fürdőszobai pulton ülve.

Tétován, bizonytalanul kifújta a levegőt.

– Olyan boldog voltál, amikor elhívott... Nem volt szívem kipukkasztani a buborékkodat.

– Ahh, mekkora seggfej! Meg kellene mondanom neki a magamét – csattantam fel, miközben ökölbe szorult a kezem az ölemben.

– Nem. – Kassie hangja határozott volt. – Tudod, mi a legjobb bosszú? – kérdezte felvont szemöldökkel. – Ha lesz egy mesés estéd, táncolsz az összes barátjával, és teljesen megfélemledsz róla. – Felém nyújtotta a kezét, és lerántott a pultról.

Kassie tanácsával ellentétben sosem felejtettem őt el. És nem is bocsátottam meg neki.

Renner megpróbált bocsánatot kérni a rákövetkező hétfőn, az első órán.

– Tudom, hogy dühös vagy – mondta.

– Nem vagyok. Csak kiábrándító, hogy nem volt merszed a szemembe mondani. – Vártam, hogy felfedje az igazságot: hogy valaki más iránt érdeklődik. De nem tette. Semmiféle magyarázatot nem adott.

– Sajnálom – mondta.

A szememet a táblára szegeztem, és azt kívántam, hogy forduljon meg, és soha többé ne szóljon hozzám.

– Elfogadod a bocsánatkérésemet? – noszogattott, ujjaiával az asztalomon dobolva.

– Őszintén, Renner, ne izgasd magad emiatt. Csak azért egyeztem bele, hogy veled menjek, mert Kassie rávett. – Mindez persze hazugság volt. Megalázott engem. Egész hétvégén Cheetos-poros kábulatban sírtam az ágyamban. De rohadjak meg, ha szóvá teszem neki. Apa miatt megtanultam, hogy a csalódás elkerülhetetlen. És ha kiborulok, amikor nem jön el, mint például a sulis ballagásomra, az nem változtat semmin.

– Hűha! – Renner csak ennyit mondott, és összevonta a szemöldökét. Aztán ingerülten előrefordult.

Megérdemelte. Elég legyen annyi, hogy azóta sem jövünk ki egymással.

Kassie automatikus mozdulattal felborzolja sűrű, derékig érő Blake Lively-frizuráját a dús hatás érdekében, amit óránként körülbelül negyvenszer megtesz.

– Mivel egy hónap van hátra, érdemes lenne elintézni, hogy ebédidőben kihelyezhessük a jegypénztárakat – javasolja, nem tudván, hogy én már intézkedtem. De nem szólok semmit. Mindig morcos lesz, ha valamit anélkül csinálok, hogy bárkivel konzultálnék. „A báli bizottság csapatmunka, nem egyéni küldetés” – szokta mondogatni.

Renner lustán felemeli a kezét.

– Várj, várj, várj! Eldöntöttük már, hogy a vacsora benne van-e?

Mérgesen sóhajtok egyet, és a kezem összeszorul a töltőceruzám körül. Látom, hogy lenyúlta a három tartalékcerkám egyikét.

– Nem, a vacsora nincs benne. Tizedszerre sem. Tudnád, ha odatoltad volna a képedet a legutóbbi két gyűlésre.

– Nem az én hibám, hogy edzési időszak van. Bocs, hogy nekem van életem. Csak ajánlani tudom. – Rám veti a szokásos önelégült pillantását.

Most tényleg arra célzott, hogy nincs életem? Mármint... nem tévedett túl nagyot. Vannak barátaim, még ha nem is tudok velük olyan gyakran lógni, mint szeretnék. Amikor nem a Two Cows 'N' a Cone-ban kanalazom a fagyit vagy tanulok, akkor általában a természetes élőhelyemen vagyok, a Netflix főoldalán görgetve, és képtelen vagyok eldönteni, hogy *A fiúknak, akiket valaha szerettem* melyik részét kezdjem el vagy ötszázadszorra, hogy végül órákra a TikTokon kössek ki. De inkább hordanám egy hétig egyfolytában a konktlencsém, mint hogy ezt bevalljam Rennernek.

– Őszinte részvétem. Amíg a te elnöki feladatodat láttam el a saját alelnöki teendőim mellett, megfeledeztem arról, hogy éljem az életemet. De a tiédet szívesen elvinném. – Mosolyt villantok.

Ollie, az örök bíró, zászlóként lobogtatja a füzetét.

– Megállapodtunk már a témában?

Ezt végszónak veszem, és előkapom a tabletemet a báli varázslat mind a tizenhét diájával. Ideje, hogy eldobják tőle az agyukat.

Elvileg Rennerrel közösen kellett volna témát javasolnunk Proulx igazgatónak. De mivel Renner épp javában éli a világot, nélküle kezdeményeztem. Valószínűleg úgy hangzik, mintha kontrollmániás lennék. Talán az is vagyok, de nem hagyhatom a bált ennek a „nagy vonalakban gondolkodó” és az élethez való minimalista hozzáállású csávónak a kezében.

Renner elnyom egy kuncogást a könyökhajlatában, amikor ikonikus látnivalók élénk stockfotói jelennek meg a kivetítő vásznán.

Mindent megteszek, hogy kizárjam őt, és a többiek relatíve megnyugtató arcára fókuszálok.

– Képzeljétek el a következőt! A vendégeknek útlevele van szükségük a bálra való belépéshez. Egyetlen varázslatos este alatt beutazhatjuk az egész földkerekséget. Ültetett, feltálat vacsora helyett standok lesznek mindenféle pici előételekkel. Kínai. Mexikói. Etióp. Olasz. És akkor még nem is beszéltem a dekorációs lehetőségekről. Gondolok itt a leghíresebb nevezetességek óriási kartonkivágásaira, villódzó fényfüzérekre, csillámló tülldrapériákra...

Amikor tizenöt perccel később véget ér az előadásom, mindenki lassan tapsol – Rennert kivéve. Kassie másodpercekre

van attól, hogy elbóbiskoljon Ollie vállán, míg Nori a csuklójára firkálgat.

Renner úgy forgatja az *én* ceruzámat, mint egy pálcát. Úgy néz ki, mintha egy bonyolult algebrai egyenletet próbálna megoldani, a határán annak, hogy beleroppanjon szegény kis borsóagya. Egy nyugtalanító pillanatra összegabalyodik a tekintetünk, majd egyszerűen így szól:

– A-aa.

Csak pislogok.

– *A-aa?*

Nori, Kassie és Ollie kihúzzák magukat a székükön, mint ha egy MMA-meccs nézői lennének, akik izgatottan várják a brutális vérfürdőt.

Renner vállat von, és még hátrébb dől a székében. Jóformán vízszintesben van, és súlyos *rohadéke energiát* áraszt magából.

– Szerintem jobbat is ki tudunk találni, mint ez a világ körül dolog. – Úgy mondja a „világ körül”-t, mintha az elcsépelet és gyerekes lenne, mint aki már eleget hallotta. Ezt egy fél szemforgatással hangsúlyozza; arra sem veszi a fáradságát, hogy teljesen körbeforgassa a szemgolyóját.

– És mi a baj a világ körülle? – kérdezem, megőrizve a hangom egyenletességét.

– Hogyan válasszuk ki, hogy milyen ételt rendeljünk? Melyik nevezetességek legyenek? Én lengyel és német vagyok. Pirogot és kolbászt akarok. Ha ezek nem lennének, cserben hagyottnak érezném magam.

– Imádom, amikor fehér fiúk kiborulnak, ha a dolgok nem kizárólag róluk szólnak – ugratja Nori.

– Ott a pont! – Renner elismerően bólint, de attól még fenntartom az álláspontomat.

– Nem hagyunk ki senkit – biztosítom. – Felmérést készí-
tünk mindenkinek a háttéréről, és...

Ollie felteszi a kezét.

– J. T. jó érveket hoz fel, Char. Kicsit... tolakodó lenne
az emberek etnikai hovatartozását firtatni.

– Igaz – ért egyet Kassie vonakodva. – Nagyon tetszik az
ötlet, de szerintem túlságosan tág a téma. Találjunk ki valami
lazábbat és mókásabbat!

Renner felvonja a szemöldökét egy néma *én megmondtam*
gesztussal, elégedetten, amiért ellopta előlem a dicsőséget. Ez
az egyik kedvenc időtöltése amellet, hogy a saját tükörképét
imádja, és bizonyos alkalmakon felülteti az embert.

Morcosan összefonom a karomat. Mondanak valamit.
Nem vettem figyelembe a nyilvánvaló adatvédelmi kérdést.
De nem tehetek róla, úgy érzem, idejekorán elvetették a ja-
vaslatomat, anélkül, hogy megfontolták volna, hogyan tud-
nánk ezt a problémát kiküszöbölni. Árulók.

– Akkor mit javasol az Elnök úr?

Megvonja a vállát.

– Mit szólnátok... – A plafonra néz, mintha a válasz oda-
fent lenne. – A tenger mélyéhez?

Már a gondolattól is felfordul a gyomrom. A tenger mé-
lyén gagyi hínárt, buborékgépeket, horgonyokat és... halas
dekorációt jelent. A tinédzserkor legvarázslatosabb éjszakájára?
Valaki fogjon le!

– Nem. Szó sem lehet róla! Csak a holttestemen át!

Kihívóan állja a tekintetemet.

– Szavazzunk róla!